

sem hjer er áfrýjað—skjöl þau, sem undirdóm-
arinn, eins og áður segir, hefur getið um, hafa
ekki verið lögð fram—sjeu útaf sama efni, og
ber því samkvæmt kröfu áfrýjanda að vísa málinu
heim aptur til dómsáleggingar í aðalefninu.

Málskostnað fyrir yfirdómi virðist hinn stefndi
eiga að greiða áfrýjanda, og þykir hann hæfi-
lega metinn 15 krónur.

Því dæmist rjett að vera:

Hjeraðsdómaranum ber að taka mál þetta fyrir
að nýju og dæma það að aðalefninu til. Hinn
stefndi, Þórður Jónsson, greiði áfrýjanda, Eiríki
Ásmundssyni, í málskostnað fyrir yfirdómi 15
krónur.

Í dæmdur málskostnaður lúkist innan 8 vikna
frá lögbirtingu dóms þessa undir aðför að lögum.

Mánudaginn 27. marzmán.

Nr. 3/1882

Sigurþór Ólafsson

gegn

Jóni landhöfðingjaritara Jónssyni.

Dómur:

Með stefnu, dagsettri 14. f. m., hefur Sigurþór
Ólafsson áfrýjað til yfirdómsins varðhaldsúrskurði,
sem kveðinn var upp yfir honum á þingi, er haldið
var í þinghúsi Reykjavíkur kaupstaðar sunnudaginn
5. s. m.. af Jóni landshöfðingjaritara Jónssyni, og
krafizt, að greindur úrskurðnr, sem hljóðar þannig:
„Með því að getgáta Sigurþórs um, að dauði Krist-

„manns hafi orsakast af því að hann hafi dregist
 „í ístaðinu, kemur í bága við ýmsar skýringar máls-
 „ins, og með því að ýms atriði í skýrslu Sigurþórs
 „þurfa nákvæmari rannsóknar, áður en þeim verði
 „komið heim við aðrar skýrslur í málinu,

úrskurðast:

„Sigurþór Ólafsson ber að setja í gæzluvarðhald“
 verði felldur úr gildi og dæmdur ómerkur.

Jón landshöfðingjaritari Jónsson, sem stefnt hefur
 verið í málinu, hefur á hinn bóginn krafizt, að
 úrskurðurinn verði staðfestur og sjer dæmdur máls-
 kostnaður með hæfilegri upphæð.

Þess skal fyrst getið, að nokkur skjöl, sem Jón
 landshöfðingjaritari Jónsson hefur lagt fram á
 rannsóknarþingi, er hann svo nefnir, 4. f.m., ekki
 hafa verið lögð fram í máli þessu fyrir yfirdómin-
 um. En með því hinn stefndi ekki hefur krafizt,
 að málinu fyrir þá sök verði vísað frá yfirdómin-
 um, og þessi skjöl, sem getið er um í hinum fram-
 lögðu rjettargjörðum, ekki virðast þess eðlis, að
 framlegging þeirra sje nauðsynlegt skilyrði fyrir,
 að yfirdómurinn geti kynnt sjer málavöxtu þannig,
 að dómur verði kveðinn upp í málinu, álitur yfir-
 dómurinn ekki fyrir þá sök ástæðu til ex officio að
 vísa málinu frá.

Skjöl málsins bera með sjer, að 7. ágúst í sumar,
 er leið, fannst Kristmann nokkur Jónsson, sem átti

heima í Reykjavík dauður skammt frá Kolviðarhóli í Árnæssýslu; hóf bæjarfógetinn í Reykjavík þá rannsókn útaf þessum atburði, og þegar rannsókninni var lokið af hans hendi, ritaði amtmaðurinn í suðuramtinu landshöfðingja, og jafnframt og hann gat þess, að hann gæti vel ímyndað sjer, „að öðrum rannsóknardómara“ kynni að takast að uppgötva það. sem bæjarfógetanum ekki hafði heppnast að uppgötva, fór hann þess á leit—án þess þó að bæjarfógetinn gæfi neitt tilefni til þess—að skipaður yrði „setudómari“ til að halda áfram rannsóknunum um mál þetta, og að Jón landshöfðingjaritari Jónsson yrði skipaður til að framkvæma þetta starf. Landshöfðinginn fól síðan amtmanni að skipa nefndan landshöfðingjaritara til þess að rannsaka ítarlegar þau atriði í tjeðu máli, sem enn kynnu að þykja óljós, og samkvæmt þessu umboði löggilti amtmaður opt nefndan landshöfðingjaritara 4. f. m. til þess „að halda rjettarrannsóknir“ í hinu umrædda máli, og tilkynnti jafnframt bæjarfógetanum í Reykjavík þessa ráðstöfun og skoraði á hann að láta landshöfðingjaritaranum í tje þá aðstoð, sem nauðsynleg kynni að vera, að því leyti þessar rannsóknir færu fram í lögsagnarumdæmi Reykjavíkur. Hinn stefndi hefur nú álitnið, að sjer með þessari löggilding amtsins væri veitt sama vald, sem reglulegir rannsóknardómarar hafa, til að sitja í dóm-

arasæti og kveða upp úrskurði, og yfirdómurinn verður að sinu leyti að vera á því máli, að það hafi verið tilætlunin með löggildingunni að veita honum slíkt vald, eins og löggildingin einnig ber með sjer, að umboð hins löggilta rannsóknara ekki átti að vera bundið við neitt einstakt lögsagnarumdæmi. Það er þannig auðsætt, að tilgangurinn með opt nefndri löggilding amtsins hefur verið sá, að skipa sjerstakan dómstól, „Commissarius“, til þess að rannsaka umrætt mál, en með því að slík ráðstöfun aðeins verður gjörð með konunglegri umboðsskrá, verður yfirdómurinn að aðhyllast þá skoðun áfrýjandans, að landshöfðingja og amtmann hafi skort vald til að skipa hinn stefnda til aukarannsóknardómara (Commissarius) í þessu máli, og að hinn stefndi því ekki hafi haft heimild til að sitja í dómarasæti og kveða upp úrskurð þann, sem hjer er áfrýjað, og þarf því ekki að rannsaka, hvort tjeður úrskurður að öðru leyti hafi verið á rökum byggður; ber því að dæma hinn áfrýjaða úrskurð ómerkan.

Málskostnaður virðist, þar sem áfrýjandi ekki hefur krafizt hans, eiga að falla niður.

Því dæmist rjett að vera:

Hinn áfrýjaði varðhaldsúrskurður á að vera ómerkur. Málskostnaður falli niður.